

1

Papkasserne stod i bunden af klædeskabet. Der var tre af dem. Wisting trak den største frem. Den var ved at revne i det ene hjørne, og han måtte være forsigtig, da han bar den ind i stuen.

Klapperne i låget var flettet ind i hinanden. Han åbnede kassen og tog den øverste ringmappe op. Den var sort, og der sad en falmet label på ryggen. *Katharina Haugen*. Han lagde den til side, tog en rød mappe op mærket *Vidner I* op og derpå to andre mapper mærket *Vidner II* og *Vidner III* i samme farve. Så fandt han den, han gerne ville se nærmere på. Mappen, der var mærket *Kleiverveien*.

Papkasserne rummede alt, hvad man havde skrevet og foretaget sig i Katharina-sagen. Strengt taget burde han ikke opbevare sagsmapperne hjemme, men de havde fortjent bedre end at være låst væk og pakket ned i et arkiv. De stod i bunden af klædeskabet og mindede ham om sagen, hver gang han åbnede det for at hente en skjorte.

Han fandt sine læsebriller frem og satte sig med mappen i skødet. Det var et år siden, han sidst havde bladet i den.

Kleiverveien var der, hvor Katharina havde boet. Det beskedne hus var fotograferet fra alle vinkler. Der var skov til alle sider. Bag nogle af træerne kunne man skimte det glimtende vand i Kleiver-søen. Selve huset lå på en lille bakke omkring hundred meter fra vejen. Det var brunt med hvide karme, grøn dør og tomme blomsterkasser under vinduerne.

At blade gennem billedmappen var som at bevæge sig rundt i et spøgelseshus. Katharina var væk, men det liv, hun havde levet,

var der stadig. På gulvet i vindfanget stod hendes sko. Grå kon-disko, brune støvletter og et par træsko sammen med mandens sandaler og arbejdsstøvler. På knagerækken hang tre jakker. På kommoden i gangen lå en kuglepen og en indkøbsliste, et uåbnet brev, en avis og nogle reklamer. Ved siden af en pyntegenstand lå en halvvisse buket roser. Enkelte små huskesedler var klistret op på spejlet over kommoden: en med en dato og et klokkeslæt, en anden med et navn og et telefonnummer og en tredje med tre initialer og et pengebeløb. *AML 125,-*

Hendes kuffert var pakket. Den lå åben på sengen med tøj i, og det virkede, som om hun havde tænkt sig at være længe væk: ti par strømper, ti par trusser, ti T-shirts, fem par bukser, fem swea-tre, fem trøjer og træningstøj. Der var noget ved indholdet, som han ikke kunne få til at stemme, uden at han helt kunne sætte ord på hvad. Udvalget virkede lidt for stift og formelt, som om kuf-ferten var pakket af en anden, eller for en anden.

Han bladede videre. På sofabordet lå fem bøger, som var taget ud af bogreolen. Wisting havde selv læst et par af dem: *Mengele Zoo*, *Alkymisten*, *Hvide niggere*. Ved siden af bøgerne lå et foto af Katharina sammen med Martin Haugen. Det var taget på et udsigtspunkt. De stod og holdt om hinanden og smilede til foto-grafen, der sikkert var en tilfældig forbigående, som de havde fået til at tage billedet. Billedet havde været indrammet, men var taget ud af rammen og lå ved siden af glasset.

Fotografierne fra køkkenet var dem, der undrede ham mest. På køkkenbordet stod der en tallerken med en smurt skive brød på, og ved siden af den et glas mælk. Stolen, hun plejede at sidde på, var skubbet lidt ud, og på bordet lå der en kuglepen og det, man senere bare skulle kalde Katharina-koden.

Wisting stirrede med sammenknebne øjne på fotokopien. Der stod en række tal i forskellige formationer. Indtil nu havde ingen været i stand til at forstå, hvad det skulle betyde.

Ud over politiets egne eksperter havde de fået kryptologer fra Forsvarets Efterretningstjeneste til at se på det mystiske papir uden at være kommet løsningen nærmere. Koden var også blevet

sendt til udenlandske eksperter, men også for dem fremstod papiret som en meningsløs samling tal.

Wisting vendte og drejede fotokopien, som om noget måske var anderledes denne gang, og at han nu pludselig ville kunne forstå, hvad tallene skulle betyde.

Han så brat op. Line var kommet. Han havde ikke hørt, hvad datteren sagde. Havde ikke engang bemærket, at hun var kommet ind i rummet.

“Hm?” spurgte han og tog læsebrillerne af, så de hang i en snor om halsen.

Line satte sig med sin datter på skødet og begyndte at tage jakken og skoene af hende, mens hun så på den papkasse, som Wisting havde båret frem.

“Jeg havde glemt, at det er den 10. oktober i morgen,” gentog hun.

Wisting lagde ringmappen fra sig, rakte ud efter barnebarnet og løftede hende over til sig. Hun var ikke længere nogen baby. Den lille, hjælpeløse krabat, han første gang havde stået med i favnen for 14 måneder siden, havde fået sin egen personlighed. Han pressede læberne mod hendes runde kind og gav hende et smækkys. Amalie hikkede af latter og forsøgte at gribe fat i hans briller med sine buttede næver. Han trak snoren over hovedet og lagde dem væk.

“Regner du med, at der står noget, som du ikke har læst før?” spurgte Line og nikkede mod mappen på bordet.

Hun virkede sur og irriteret.

“Er der noget i vejen?” spurgte Wisting.

Line sukkede, stak hånden i tasken og trak en gul seddel frem med en hurtig bevægelse. Læbestift, kuglepen, en pakke tyggegummi og andet godt fra tasken røg med op.

“Jeg har fået en parkeringsbøde,” forklarede hun og smed den på bordet, inden hun lagde tingene tilbage i tasken. “700 kroner.”

Wisting kastede et blik på den.

“Parkering i strid med skilt 372,” læste han. “Hvad er skilt 372?”

“Parkering forbudt.”

Wisting smilede, bøjede sig frem og gned sin næse mod barnet kind.

“Mor har fået en parkeringsbøde,” sagde han med fordrejet stemme.

Line rejste sig.

“Jeg fatter ikke, at du bliver ved med de papirer,” sagde hun og gik i retning af køkkenet. “Efter alle de år.”

“Har du tænkt dig at klage?” spurgte Wisting. “Over bøden?”

“Der er ikke noget at klage over,” svarede Line. “Jeg bemærkede ikke skiltet. Det er bare så ærgerlige penge.”

Hun kom ind i stuen igen med en teske, fandt et bæger med yoghurt frem fra pusletasken og anbragte Amalie på sit eget skød.

“Har du fundet flere af hendes slægtninge?” spurgte Wisting.

Line hev låget af bægeret.

“Et par stykker i femte og sjette led i Bergen,” svarede hun og sendte ham et hastigt smil.

“Hvordan er man beslægtet i sjette led?” spurgte Wisting.

“Når man har fælles tiptipoldeforældre,” forklarede Line og madede Amalie.

“Og hvilken tiptipoldefar taler vi om?”

“Arthur Thorsen,” sagde Line. “Han var mors oldefar.”

“Aldrig hørt om ham,” indrømmede Wisting.

“Født på Askø i 1870,” oplyste Line.

Wisting rystede på hovedet og tog fat i rapporten, som han havde været i gang med at læse.

“Og du synes, *jeg* roder i gamle papirer?” smilede han.

“Men det, du leder efter, er der jo ikke,” indvendte Line. “Du har været i gang med sagen i 25 år, men svaret er der jo ikke.”

“24,” rettede Wisting hende og rejste sig. Han vidste nok godt, at svaret ikke fandtes i nogen af kasserne i klædeskabet, men alligevel var han overbevist om, at mindst et af de 763 navne, der indgik i efterforskningsmaterialet, tilhørte en person, som vidste, hvad der skete dengang i oktober for snart 24 år siden.

Han tog fat i en af de røde ringmapper og slog op på et tilfældigt dokument. Et vidneudsagn. Papiret, som det var nedfældet

på, var slidt, og teksten falmet. Wisting læste begyndelsen på en tilfældig sætning midt på siden, og uden at læse videre vidste han, hvordan den endte. Det var et rutineforhør. Det indeholdt ingen væsentlige detaljer eller interessante oplysninger, men hver gang han læste det, eller et hvilket som helst andet dokument, fik han den ide, at denne gang ville han opdage en detalje, han tidligere havde overset, eller tolke det der stod, på en ny og opklarende måde.

“Skal du?” spurgte Line og rev ham ud af hans tanker.

Han lukkede mappen og var klar over, at han endnu en gang ikke havde hørt, hvad hun havde sagt.

“Skal du med ham op til hytten igen?” spurgte hun.

“Hvem?” spurgte Wisting, selv om han godt vidste, hvem hun mente.

“Ham,” svarede Line med et opgivende nikk mod stableerne af sagsakter.

“Det tror jeg ikke,” svarede Wisting.

“Men har du tænkt dig at tage hjem til ham i morgen?”

Wisting nikkede. Sådan var det blevet. Hvert år den 10. oktober besøgte han Martin Haugen.

“Beklager,” sagde han og lagde mappen fra sig.

Han vidste, hvordan han blev, når årsdagen nærmede sig. Den gamle sag optog hans tanker og skubbede alt andet til side.

“Hvad skal du i aften?” spurgte han og gik hen til vinduet. Udenfor var det mørkt. Der sad regndråber på ruden.

Line gav datteren den sidste ske yoghurt.

“Jeg skal til træning,” svarede hun og satte barnet ned på gulvet. “Jeg håbede, du kunne passe hende. Hun trives ikke alt for godt i børneparkeringen.”

Lille Amalie stod og vaklede på gulvet.

“Du kan parkere hende her,” smilede Wisting og klappede i hænderne for at lokke barnebarnet hen til sig. Hun stavrede af sted og lo, da Wisting fangede hende og løftede hende op.

“Forsigtig,” advarede Line. “Hun har lige spist.”

Wisting satte hende ned, gik ind i det tilstødende rum og hen-

tede en kasse med legetøj. Han hældte indholdet ud og satte sig på gulvet ved siden af hende.

Amalie tog fat i en rød træklods og sagde noget, som Wisting ikke kunne forstå.

“Tak skal du have,” sagde Line og rejste sig. “Jeg er tilbage om et par timer.”

Hun vinkede til dem, men Amalie var alt for optaget til at bemærke, at moren gik.

I ti minutter sad de sammen på gulvet, men efterhånden blev barnebarnet mere interesseret i at lege for sig selv.

Knæene knagede, da han rejste sig. Han gik hen til papkassen, fandt notesblokken frem og satte sig i stolen igen. Han bladede frem og tilbage, strakte sig efter brillerne og tog dem på igen.

Alle oplysninger i de sager, han arbejdede med, havnede i hans tykke, blå notesbog. Først stikord om sagens tørre facts, derpå detaljer, vidneudsagn, dokumentation og resultater fra laboratoriet. Notesbogen var sagens anker. Den indeholdt hvert eneste forhør, han havde foretaget, og hvert eneste indsamlede bevis, og den dannede altid grundlag for, hvad det næste skridt skulle være.

Han forstod ikke, hvorfor Line blev så gnaven over, at han fortsat beskæftigede sig med den gamle sag. Normalt var hun tiltrukket af uløste gåder og ubesvarede spørgsmål. Det samme videbegær, der havde gjort ham til efterforsker, havde gjort hende til journalist. Hvis vejen hun gik ad, delte sig i to, og hun valgte vejen til højre, ville hun gerne vide, hvor den anden vej kunne have ført hende hen. Da Amalie blev født, tog Line fat på slægtsforskning. Formentlig handlede det først og fremmest om, at hun ville give datteren en stor familie, da faren mere eller mindre var ude af billedet. Men dybere nede var det hendes videbegærlighed, der lå bag. Han forstod godt, hvordan der kunne være en tilfredsstillelse ved hele tiden at afdække nye familieforbindinger og gradvist se et større billede. Det mindede ikke så lidt om politiets efterforskningsarbejde.

Trangen til at finde svar var drivkraften bag alt, hvad Line havde lavet som journalist. For Line handlede det ikke kun om at

rapportere om nyheden ved en begivenhed. Hun ville vide, hvad der lå bag. Det var en egenskab, redaktionen på Verdens Gang satte pris på. Man ville gerne beholde hende og havde forlænget hendes orlov i håb om, at hun ville vende tilbage til en fast stilling.

Han nærrede intet ønske om, at hun ville gå ind i Katharina-sagen, men han kunne ikke forstå, at hun var så uinteresseret. Måske var det, fordi sagen altid havde været der. Line var 6 år, dengang Katharina Haugen forsvandt. Hun var vant til, at han med jævne mellemrum fandt de gamle papirer frem og dykkede ned i dem. Eller måske var det, fordi hun, ligesom så mange andre, havde godtaget den forklaring, de fleste havde affundet sig med. At Katharina Haugen en mørk oktobernat for 24 år siden havde valgt at tage sit eget liv.

Men hvad var der i så fald blevet af liget?

En anden teori var, at der var sket en ulykke. At hun var gået en tur, var faldet og blevet liggende. Men den teori rejste flere spørgsmål, end den gav svar.

Uanset om hun var forsvundet på den ene eller anden måde, var der også de andre ting, som gjorde, at Wisting hentede sagen frem år efter år. Den mystiske kode på køkkenbordet, manden i nabohuset, som han ikke kunne blive klog på, og det her med hendes ukendte far. Og så var der blomsterne. Fjorten røde roser.

Amalie rejste sig. Hun stod i sin egen verden og holdt fast i armlænet på en stol, mens hun bed i en farvestrålende rangle af plastik.

Wisting smilede til hende, inden han åbnede en af mapperne og fandt forhøret frem af en af de sidste personer, som havde set Katharina Haugen i live. Det var hendes veninde, der hed Mina Ruud. Hun sang i kor med Katharina, de havde kendt hinanden i fem år. De sidste uger mødte Katharina ikke op til koraftenerne. Over telefonen havde hun forklaret veninden, at hun ikke var på toppen, at hun ikke havde overskud. To dage inden hun forsvandt, var Mina derfor taget hjem til hende. Katharina havde ganske rigtigt set træt og bleg ud. Det var tydeligt, at noget plagede hende, mente Mina. Katharina havde affejet alle nærgående spørgsmål og

sagt, at hun var begyndt at spise vitaminpiller i håb om at få det bedre. Under forhøret forklarede Mina, at hun havde bemærket en klar forandring ved Katharina i løbet af det sidste år. Almindeligvis var hun det, Mina ville kalde en overskudsperson, evig og altid glad. Sprudlende var ordet, hun brugte. Men så måtte der være sket noget, som gjorde, at hun ændrede personlighed. Holdt sig hjemme. Gik sjældent ud, var næsten aldrig sammen med venner mere. Blev indesluttet, nedtrykt og tavs.

Der var to sætninger i vidneudsagnet, som Wisting havde læst mange gange. Det var, som om der var noget mørkt ved Katharina, havde Mina Ruud sagt til efterforskeren, der afhørte hende. Som om hun bar på en hemmelighed, hun ikke kunne røbe for nogen.

Flere havde beskrevet Katharina Haugen som depressiv, inden hun forsvandt, både venner og kolleger. Det var en udbredt opfattelse, at hun længtes hjem til familie og venner i Østrig.

Wisting sprang lidt frem og læste et par andre afsnit i Mina Ruuds vidneudsagn. Han standsede brat op ved en sætning, han ikke havde dvælet ved tidligere. Mina Ruud forsøgte at tidsfæste en samtale med Katharina. Katharina havde fortalt hende, at hun to dage før havde mødt en østrigsk mand. Det havde været et tilfældigt møde på en cafe. Han havde spurgt, om stolen ved hendes bord var ledig, og Katharina havde bemærket hans tonefald og spurgt, om han var fra Østrig. Det havde været rart at træffe en fra sit eget land.

Efterforskerne havde brugt mange ressourcer på at finde manden. Derfor havde det været væsentligt at finde ud af, hvornår mødet havde fundet sted. Så vidt Mina huskede, var det en eftermiddag midt i august.

Det var i hvert fald det, Wisting havde læst, men det var ikke det, der stod på papiret.

Han læste sætningen en gang til. Det var eftermiddag midt i august.

Der manglede et ord. Han havde altid læst sætningen, som om der stod *Det var en eftermiddag midt i august*. Men ordet *en* var

udeladt. Det var en almindelig fejl. Han begik den af og til selv. Det var ikke alle ord, der kom ned på papiret. Når han læste det igennem bagefter, blev hjernen narret til at tro, at ordet stod der, fordi man strengt taget ikke læser ord for ord, men lader blikket glide hen over sætningen.

At ordet manglede, betød ingenting. Det ændrede ikke ved noget, men det slog ham, at der kunne være andre ting i det omfattende efterforskningsmateriale, som han havde oversat.

Han lagde rapporten fra sig og gik løs på den nærmeste bunke med fornyet interesse og engagement. Når nogen forsvandt, ligesom Katharina havde gjort, var der fire muligheder: selvmord, ulykke, flugt eller at der lå en kriminel handling bag. De havde undersøgt alle teorierne, også muligheden for, at hun havde forladt landet uden at sige det til nogen for at begynde et nyt liv, enten i sit hjemland eller et andet sted i verden.

Wisting havde aldrig troet på ideen om, at Katharina var forsvundet af egen fri vilje. Selv om de både manglede et lig og et gerningssted, havde han altid betragtet Katharina-sagen som en drabssag. Det var ikke en enkelt ting, som gjorde, at han drog den konklusion, det var de samlede omstændigheder. Kufferten på sengen, bøgerne der var taget ud af bogreolen, billedet der var taget ud af rammen. Og koden på køkkenbordet.

Han fandt fotokopien frem igen og studerede den på ny. Tre svagt buede streger delte papiret og dannede to kolonner. I bunden var der slået en streg på tværs. Resten af papiret bestod af en række tal. Der var slået en ring om tallet 362, og det stod skrevet to gange. Det samme gjaldt tallet 334. På samme måde var tallet 18 skrevet to gange med en firkant omkring sig. Flere tal stod spredt ud over papiret: 206, 613, 148, 701, 404, 49. Det, der gjorde den kryptiske besked interessant, var at der ude i siden af papiret var tegnet et kryds, hvor den ene streg var lidt længere end den anden, så det lignede et kors. Den sorte kuglepen havde optrukket de to streger så mange gange, at der næsten var gået hul i papiret.

Endnu en gang sad Wisting og så på korset og tallene. Denne

gang var det, som om der var noget, der dæmrede i hans underbevidsthed. Som om tallene var i færd med at give en slags mening.

Han trak vejret og holdt det inde. Det var netop et sådant øjeblik, han var på jagt efter, når han fandt de gamle sagsakter frem igen. At han i løbet af året, der var gået, havde lært noget, hørt, set eller på anden måde oplevet noget, der kunne udvide hans erfaringsgrundlag og gøre ham i stand til at forstå indholdet af sagsakterne på en ny måde. Der var han nu, følte han. På nippet til at forstå. En replik, et billede eller en ubetydelig detalje, der i løbet af de seneste tolv måneder havde fæstnet sig i underbevidstheden og var i færd med at give ham et spor i sagen.

Han læste tallene højt i et forsøg på at hjælpe hjernen med at få noget op til overfladen.

“206, 613, 148 ...”

Lille Amalie efterlignede ham. Hun forsøgte at sige de samme tal og lo ad sit eget mislykkede forsøg.

Wisting kastede et blik på hende. Hun var helt blå om munden. I hånden holdt hun en kuglepen. Hun havde bidt hul i den, og blækket løb ned over hendes hånd.

Hun gurglede og lo og puttede kuglepenen tilbage i munden.

Wisting smed papirerne fra sig, styrtede hen til hende og trak kuglepenen ud af hendes fingre.

Hendes læber, tænder, tunge og hele den nedre del af ansigtet var farvet blå. Han tog hende under armen og løb ud på badeværelset, åbnede for vandhanen og holdt hende over vasken. Han fyldte håndfladen med vand, smed det i hendes ansigt og gjorde det en gang til. Amalie begyndte at græde. Han smed mere vand på hende, ind i den åbne mund. Amalie hostede og harkedede. Farvet vand løb ned i vasken. Trods protesterne fortsatte han med at skylle hende, til han var sikker på, at mundhulen var tom for blæk. Så satte han sig på wc-brættet med sit barnebarn på skødet og forsøgte at trøste hende.

“Så så, det skal nok gå,” sagde han og prøvede at gøre sin stemme munter.

Amalie faldt en smule til ro. Wisting fiskede sin mobil op af

lommen og ringede til lægevagten. Han fortalte kort, hvad der var sket.

Sygeplejersken spurgte om navnet.

“Ingrid Amalie Wisting,” svarede han og opgav fødselsdatoen.

“Hvor meget blæk har hun fået i sig?” ville sygeplejersken vide.

“Jeg ved det ikke,” indrømmede Wisting og bar Amalie med ind i stuen igen. Kuglepennen lå på gulvet og havde lavet en blå plet på tæppet.

“Der er lidt over halvdelen af blækket tilbage,” sagde han. “Det meste er nok på hendes tøj og hænder.”

“Små mængder blæk er normalt helt ufarlige,” sagde sygeplejersken beroligende. “Det værste er, hvis hun har slugt plastikstykker.”

Wisting kiggede på pennen. Enden af den var trevlet.

“Hvad kan der så ske?” spurgte han.

“Hun kan få dem galt i halsen,” svarede sygeplejersken. “Men det lader jo til at være gået godt. Måske får hun lidt ondt i maven, men de skal nok komme ud ad naturlig vej.”

Wisting takkede og tog Amalie med sig ud på badeværelset igen. Han fugtede en klud og prøvede at vaske hendes ansigt og de små fingre. Det hjalp en smule, men den blå farve gik ikke væk. Han fandt sin tandbørste frem, tog lidt tandpasta på og forsøgte at børste hendes små, misfarvede tænder. Amalie strittede imod og begyndte at græde igen. Han gav op, tog hende med ind i stuen og sank ned i stolen med sit barnebarn på skødet. Den rædsel, han havde følt, var ved at forvandle sig til irritation. Han var irriteret på sig selv.

Amalie fortsatte med at græde. Hun var sikkert træt, og hans uro smittede af på hende. Han rejste sig, og med barnebarnet på hoften samlede han alt sammen, der havde med Katharina-sagen at gøre, og lagde det tilbage i kassen. En af mapperne var ikke lukket, så løse papirer hvirvlede ud over bordet og ned på gulvet. Han skrabede dem sammen og stoppede dem tilbage i den store kasse, ligeglad med, om de blev krøllet eller lå i uorden. Han ville bare have det hele væk.

Han flyttede Amalie over på den anden hofte, lukkede klap-

perne på den store papkasse og skubbede den ind til væggen med foden. Derpå satte han sig på gulvet sammen med Amalie og så nærmere på hende. Tøjet var ødelagt. Det var sikkert noget, hun alligevel snart ville vokse fra, men han måtte tilbyde Line at erstatte det.

Gråden var forstummet, og de var dybt optaget af en leg, der gik ud på at stable træklodser oven på hinanden, da Line kom.

Hun smilede, da hun så, at de legede, men stivnede, da hun fik øje på den blå farve om Amalies mund og på hendes tøj.

“Hvad er der sket?” spurgte hun og løftede datteren op til sig.

“Hun fik fat i en kuglepen,” svarede Wisting.

“Holdt du ikke øje med hende?”

“Hun var hurtig,” svarede Wisting.

“Du var vel sammen med hende?”

“Selvfølgelig,” svarede Wisting. “Men pludselig sad hun der med blæk i hele hovedet. Jeg tror, det var din kuglepen. Den må være faldet ud af din taske, da du viste mig parkeringsbøden.”

Line fugtede sin tommelfinger og begyndte at gnutbe Amalie på hagen.

“Jeg har ringet til lægevagten,” forklarede Wisting. “Blæk er ikke farligt i små mængder. Lidt svært at få væk, men ikke farligt.”

Line sukkede.

“Jeg tager hjem og giver hende et bad.”

Hun satte sig på en stol og begyndte at give datteren tøj på.

Wisting samlede legetøjet op fra gulvet.

“Jeg skal nok købe nyt tøj til hende,” sagde han. “Eller i hvert fald betale for det.”

Line rystede på hovedet.

“Det skal du ikke tænke på,” sagde hun og rejste sig. “Tak, fordi du passede hende.”

“Undskyld,” sagde Wisting. “Jeg er vist en elendig babysitter.”

Line sendte ham et hurtigt smil.

“Det er okay,” sagde hun og kastede et blik på kassen med sagsakter.

“Husk nu, at Thomas kommer hjem i weekenden,” sagde hun.

Thomas var hendes tvillingebror. Han arbejdede som helikopterpilot i Forsvaret og var kun hjemme et par gange om året.

“Så laver jeg pizza,” smilede Wisting.

Det var noget, han var begyndt på, da Line og Thomas var teenagere. Hver fredag, når han kom hjem fra arbejde, slog han en pizzadej sammen. Line og Thomas hjalp ham med fyldet. Sådan havde de gjort op gennem 90'erne, lige indtil Thomas skulle i militæret.

“Vi kommer,” sagde Line og gav datteren et knus. “Kan du sige hej hej til bedstefar?”

Wisting gik hen og gav dem et knus hver og fulgte dem til døren. Der blev han stående og så efter dem, mens de gik gennem regnen hen til Lines hus i bunden af gaden.

Han havde løjet, konstaterede han og tænkte på, hvor let det havde været at sige, at han havde været sammen med Amalie, i stedet for at indrømme, at han havde været optaget af Katharina-sagen. Det var ikke bare det, at han havde løjet, han havde også skubbet noget af skylden og ansvaret over på Line. Han havde påstået, at det var hendes skyld, at der lå en kuglepen blandt legetøjet.

Han lukkede døren, gik tilbage til stuen og stod og så på papkassen, han havde skubbet ud til siden.

Løgn var en del af enhver efterforskning. Alle løj. Der var sjældent tale om direkte usandheder, men de fleste omgik sandheden på en eller anden måde. Var tvetydige, tav om detaljer, pyntede på ting for at gøre sig selv mere interessante, eller tilbageholdt oplysninger, der stillede dem selv i et dårligt lys. Desuden hændte det ofte, at folk huskede galt, at de huskede det, de havde oplevet, på en anden måde, end det faktisk var sket. Og i stedet for at indrømme, at der var noget, de ikke kunne huske, udfyldte de hullerne efter bedste overbevisning, gerne forment af, hvad andre havde hørt eller set. For at kunne afdække sådanne løgne var man afhængig af at have anden information, så man kunne tjekke det, der var blevet sagt.

Han bøjede sig ned og samlede kuglepennen op, som Amalie

havde tygget på. Bag Amalies bidemærker kunne man lige akkurat ane logoet for Politiets Fagforening. Det var hans kuglepen. Han funderede over, om han skulle sige det til Line eller bare lade det ligge. Under alle omstændigheder var pennen ikke noget at gemme på. Han gik ud i køkkenet med den og smed den i skraldespanden. Så gik han tilbage til stuen, åbnede klapperne på papkassen og fandt sagsakterne frem igen.

2

Tynde, gennemsigtige vandsøjler skar skråt ned i mørket foran billygterne, da Wisting bakkede ud af garagen. Regnen var taget til i løbet af natten. Han havde siddet oppe til midnat i et forsøg på at fange noget, som han næsten havde haft fat i tidligere på aftenen, men det var væk.

Han kastede et blik over skulderen ned mod huset, hvor datteren boede. Der var lys i køkkenet. Amalie vågnede ved sekstiden, vidste han. Han sad et øjeblik og overvejede, om han skulle smutte forbi og spørge Line, hvordan det gik. Han havde god tid. Det havde han altid om morgenen. Arbejdsdagen begyndte først om en time. Men hun var sikkert i gang med at få Amalie til at falde i søvn igen. Og så ville han kun forstyrre.

Den 10. oktober for 24 år siden havde det været en skyfri dag med mild og let vind fra sydøst, huskede han fra rapporterne. Ud på aftenen var der kommet en del skyer. Vinden var blevet til en let brise, og temperaturen var faldet til omkring 8 grader.

Han kørte roligt gennem boligkvarteret og svingede til venstre, da han kom til Larviksveien. Det ville ikke blive nogen produktiv arbejdsdag, vidste han. Han ville ikke kunne koncentrere sig om særlig meget andet, hverken før eller efter mødet med Martin Haugen.

Katharina havde været forsvundet før. Dengang hed hun Katharina Bauer. Hun var 21, da hun satte sig på sin motorcykel hjemme i Perg og kørte ud af den lille østrigske by for aldrig mere at vende tilbage.

Dengang flygtede hun fra en dysfunktionel familie med en

voldelig og alkoholiseret stedfar og en ustabil mor med psykiske problemer. Katharina og søsteren havde holdt sammen og taget sig af deres lillebror, men da han blev gammel nok til at passe på sig selv, pakkede Katharina sin rygsæk og skred.

Rejsen var endt i Norge. Et eller andet sted i det land havde hun en far. Det havde hendes mor i hvert fald fortalt hende. At faren var norsk. Hun havde intet håb om at finde ham. Alt, hvad hun vidste, var at han hed Richardt, og at han i en periode var stamgæst på den restaurant, hvor moren arbejdede i 1958. Så var han rejst videre, og det var ikke engang sikkert, at han vidste, han var blevet far.

Strengt taget var det ikke på grund af den ukendte far, hun tog til Norge. Først og fremmest handlede det om at komme væk. Men landet havde gjort hende nysgerrig. Inden hun rejste, havde hun sat sig ind i geografien og historien og lidt af sproget.

Hun havde faktisk forsøgt at finde sin far, efter at hun kom til Norge. Blandt de ting, hun havde efterladt, var navne og adresselister på forskellige mænd, som hed Richardt, stavet på forskellige måder, men det lod til, at hun havde opgivet det projekt, flere år før hun forsvandt. Nogle af navnene var streget over, men over tre fjerdedele af dem stod tilbage. Politiet havde været i kontakt med dem alle sammen. De, der var streget over, bekræftede, at de var blevet kontaktet, men at de nok ikke var den, hun ledte efter.

Wisting måtte sætte hastigheden på vinduesviskerne op. Da han nærmede sig centrum, blev trafikken tættere. Regnvandet fra de seneste dage havde fundet nye ruter. Flere steder var jorden skyllet væk og dele af vejen undermineret, så trafikken måtte omdirigeres.

Katharina kom fra Østrig med en uddannelse som landmåler og byplanlægger, og hun havde arbejdet en smule for de lokale vejmyndigheder, efter at hun kom til Norge. Hun var god til sprog, lærte hurtigt et godt norsk og supplerede sin uddannelse med teknisk skole. Snart fik hun en stilling i Vejvæsenet, hvor hun deltog i projektering og anlægning af en ny motorvej gennem det

sydlige Telemark. Det var sådan, hun traf Martin Haugen. Han arbejdede som formand og var en af de anlægsarbejdere, der ofte var forbi plankontoret.

Trafikken gled langsomt videre. En cyklist i regnsæt trampede sig vej mellem bilerne.

Han skulle hjem til Martin Haugen ved tolvtiden. De havde ikke nogen aftale. Det havde de aldrig haft, men hvert år, siden Katharina forsvandt, havde han været der ved samme tid, og han vidste, at Martin Haugen også ventede ham i år. Kaffen ville stå klar. En købekage ville være stillet frem. Formentlig citronkage med glasur eller hindbærroulade. Først ville de tale lidt om vind og vejr, hvorefter samtalen ville blive ledt over på Katharina.

Wisting havde mødt hende én gang. Han kunne ikke selv huske det, og det var først fem eller seks år efter hendes forsvinden, at Martin Haugen mindede ham om det. Det var til 17. maj, havde han fortalt og vist ham et avisudklip. Katharina og de andre veninder i koret havde sunget ved festlighederne i Bøgeskoven. Der var et billede af dem i avisen, og Wisting, som havde været i tjeneste, kunne skimtes i baggrunden.

Da billedet kom på tryk i avisen, havde Katharina peget på Wisting og fortalt Martin, at lige inden de skulle synge, havde hun fundet et sæt nøgler. Hun havde afleveret det til politimanden på billedet.

Wisting kunne ikke huske optrinnet og mente, at Katharina måtte have forvekslet ham med en anden politimand. Han havde fundet protokollen over hittegods frem, bladet tilbage, og til sin store overraskelse fundet sin egen notits om, at et sæt nøgler var fundet og indleveret af Katharina Haugen. Han havde altså talt med hende, noteret hendes navn og senere ført det ind i protokollen. Når han forsøgte at huske tilbage, var han lige akkurat i stand til at fremkalde en svag erindring om det, men mødet mellem dem var slettet af hukommelsen. Martin Haugen havde også glemt det, indtil han ryddede op i en skuffe, fandt udklipet og genkendte Wisting.

En bil dyttede bag ham. Wisting blev revet ud af sine tanker

og lukkede hullet, der var opstået, fordi han ikke havde fulgt trafikken.

I gaderne i centrum gled trafikken lettere, og han var fremme ved Politihuset i god tid til at sætte kaffe over, så den var klar, inden de andre på afdelingen mødte.

Der var ikke blevet rapporteret nogen større begivenheder i løbet af natten eller aftenen forinden. Han fordelte de vigtigste sager, der skulle efterforskes, og sorterede de sager fra, der ikke var grundlag for at se nærmere på. Han havde et budgetmøde klokken ti og skulle gennemgå restancelister sammen med en af politiadvokaterne. Desuden skulle han komme med et indspark til en vurdering af konsekvenserne for efterforskningsafdelingen, når politidistriktet skulle slås sammen med nabokommunerne, men det kunne vente, til han havde mødt Martin Haugen.

Han lænede sig tilbage i kontorstolen og sad med hænderne foldet bag nakken. Så lænede han sig frem og trak den nederste skuffe ud. Der opbevarede han en kopi af 17. maj-billedet fra avisen. Han fandt det frem og så på det.

Det var et sort-hvidt billede. Katharina stod sammen med en festklædt flok veninder og havde en lys sommerkjole på. Håret var langt, og han vidste, at det var rødblondt. Hun havde blå øjne, men der var noget dystert i hendes blik på billedet. Noget mørkt, som var synligt, selv om hun smilede bredt. Læberne virkede bløde, tænkte han, når han så på dem nu. Blødere end øjnene.

Han troede ikke længere på, at hun var i live, men tænkte på, hvordan hun ville have set ud nu. Selv havde han forandret sig. På billedet var han i slutningen af tyverne. Han var slank. Håret, der lige akkurat var synligt under kasketten, var mørkt, og han stod med rank ryg.

For Wistings vedkommende var Katharina-sagen først begyndt onsdag den 11. oktober, da hendes mand meldte hende savnet. De var to efterforskere, der var taget ud til Kleiverveien og havde foretaget de indledende undersøgelser. Wisting og Eivind Larsen. Wisting havde sat sig i stuen med Martin Haugen, mens Eivind

Larsen havde gennemgået huset for at lede efter noget, der kunne give et svar på, hvad der var blevet af Katharina. Intet af det, der blev fundet i huset eller fremgik af samtalen, havde ført dem nærmere et svar.

Wisting rejste sig og gik hen til vinduet og stod med en besynderlig, men alligevel velkendt murrende følelse i kroppen. En rastløshed som følge af noget, han havde overset.

Den første mistanke rettede sig mod Martin Haugen, at han havde noget med forsvindingen at gøre. På den tid arbejdede han på anlægningen af en vej i Trøndelag og boede i en barakby i Malvik. Den lå mere end otte timers bilkørsel væk hjemmefra.

Ægtefællen er den første, man mistænker, når nogen forsvinder, som Katharina gjorde, men hændelsesforløbet gav dem ingen grund til at tro, at han stod bag. Martin Haugen havde talt i telefon med Katharina ved titiden om aftenen den 9. oktober. Telefonselskabet bekræftede, at der klokken 22.06 var blevet ringet hjem til Katharina og Martin Haugen på Kleiverveien i Larvik fra telefonboksen i kantinebarakken. Samtalen varede i 8 minutter og 17 sekunder. Næste morgen klokken 07.00 var Martin Haugen på plads ved instrumentbrættet i gravemaskinen. Det var et tidsspand på ni timer, men det ville tage ham seksten timer at køre frem og tilbage til Larvik.

Efter sit skift havde han ringet hjem, men ikke fået fat i hende. Flere af hans kolleger havde bemærket, at han havde prøvet at ringe til hende i løbet af aftenen, og at han havde været bekymret. Han havde ringet til venner og bekendte, men ingen havde set hende. Sent om aftenen havde han fået den nærmeste nabo til at tage forbi for at tjekke. Intet tydede på, at hun var hjemme. Naboen var gået rundt om huset og set ind gennem vinduerne. Det eneste, han havde fundet værd at rapportere, var at der lå noget, der lignede en håndskrevet besked på køkkenbordet.

Lige før midnat havde Martin Haugen sat sig i sin bil for at køre hjem. Klokken 08.47 den 11. oktober ringede han til politiet og meldte sin kone savnet.

Når det kom til stykket, vidste de ikke mere nu end dengang.